

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2025 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie **M. W.** skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o
przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
kwestii wznowienia z urzędu postępowania kasacyjnego zakończonego
postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2024 r. sygn. I KK 360/24,
oddalającego kasacje obrońców jako oczywiście bezzasadne, w związku z
sygnalizacją obrońcy skazanego zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.,
na podstawie art. 547 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
pozostawić wniosek bez rozpoznania wobec jego
bezprzedmiotowości.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2024 r. w sprawie I KK 360/24, Sąd Najwyższy oddalił kasacje obrońców skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 211/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 212/20, jako oczywiście bezzasadne.

W dniu 22 listopada 2024 r. wpłynęło do Sądu Najwyższego pismo obrońcy skazanego M. W. wskazujące na potrzebę wznowienia z urzędu w/w postępowania

kasacyjnego, albowiem postanowienie z dnia 14 listopada 2024 r. zostało wydane przez SSN Małgorzatę Bednarek, powołaną na to stanowisko z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w składzie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. A zatem orzeczenie z tego powodu dotknięte jest uchybieniem w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Obrońca powołał się m.in. na mającą moc zasady prawnej uchwałę trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, zgodnie z którą w takim układzie procesowym zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., tj. nienależyta obsada sądu. Nadto przywołał poglądy prawne wyrażane w orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszczające możliwość wznowienia postępowania kasacyjnego i wskazał wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W dniu 15 stycznia 2015 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I KO 127/24, na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wznowił w/w postępowanie kasacyjne, uchylił postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2024 r., w sprawie I KK 360/24 i przekazał kasacje wniesione przez obrońców skazanego do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu – Izbie Karnej w postępowaniu kasacyjnym.

W dniu 30 grudnia 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek obrońcy skazanego M. W. , o tej samej treści co wniosek z dnia 22 listopada 2024 r. Nowy wniosek oznaczono sygnaturą I KO 137/24, a zatem jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Powyższe okoliczności dowodzą, że sygnalizacja obrońcy wskazująca na potrzebę wznowienia z urzędu postępowania kasacyjnego została już przez Sąd Najwyższy rozpoznana i to zgodnie z życzeniem wnioskodawcy. W rezultacie doszło do wznowienia powyższego postępowania kasacyjnego. Mimo tego, doszło do ponownego złożenia wniosku sygnalizacyjnego o tej samej treści, w tej samej sprawie i przez tego samego obrońcę tego samego skazanego.

Skoro więc postępowanie, którego dotyczyła sygnalizacja, zostało przez Sąd Najwyższy wznowione, to w rezultacie wniosek złożony w niniejszej sprawie musi być oceniony jako bezprzedmiotowy i pozostawiony bez rozpoznania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[J.J.]

r.g.